

Finanční arbitř

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město

Tel. 257 042 094, e-mail: arbitr@finarbitr.cz

www.finarbitr.cz

Evidenční číslo:

FA/4965/2014

Registrační číslo (uvádějte vždy
v korespondenci):

FA/SU/31/2014

Nález

Finanční arbitř příslušný k rozhodování sporů podle § 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 13. 2. 2014 podle § 8 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti Royal Credit s. r. o., IČO 29314771, se sídlem náměstí Svobody 93/22, Brno, PSČ 602 00, zapsané v obchodním rejstříku vedeném u Krajského soudu v Brně, oddíl C, vložka 73609, (dále jen „Instituce“), vedeném podle § 24 zákona o finančním arbitrovi podle tohoto zákona s přiměřeným použitím zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o zaplacení částky ve výši 17.000,- Kč, takto:

- I. Instituce, Royal Credit s. r. o., IČO 293 14 771, se sídlem náměstí Svobody 93/22, Brno, PSČ 602 00, je povinna navrhovatel, ■, zaplatit částku 17.000,- Kč (slovy: sedmáct tisíc korun českých), a to do tří dnů ode dne nabytí právní moci tohoto nálezu.**
- II. Instituce, Royal Credit s. r. o., je povinna podle § 17a zákona o finančním arbitrovi zaplatit sankci ve výši 15.000,- Kč (slovy: patnáct tisíc korun českých) na účet vedený u České národní banky, č. ú. 19-3520001/0710, variabilní symbol platby 312014, konstantní symbol platby 558, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto nálezu.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se v řízení domáhá vrácení částky 17.000 Kč, jako ceny za „činnost společnosti směřující k tomu, aby měl Klient (rozuměj Navrhovatel) příležitost uzavřít smlouvu o finančním produktu s věřitelem ve výši 250.000 Kč“, kterou Instituci uhradil, a to z titulu odstoupení od smlouvy o zprostředkování spotřebitelského úvěru v zákonné lhůtě 14 dní od jejího uzavření.

Finanční arbitř při zkoumání podmínek řízení zjistil, že Navrhovatel uzavřel s Institucí dne 27. 11. 2013 smlouvu Royal Credit č. 1879 (dále jen „Smlouva o zprostředkování úvěru“), na jejímž základě se Instituce zavázala pro Navrhovatele zprostředkovat příležitost uzavřít smlouvu o spotřebitelském úvěru a Navrhovatel se oproti tomu zavázal za tuto činnost Instituci zaplatit vratnou kauci ve výši 17.000,- Kč (dále také jen „Vratná kauce“).

Ze shromážděných podkladů finanční arbitr nezjistil, že by Navrhovatel v předmětném smluvním vztahu s Institucí vystupoval jako fyzická osoba, která jedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání. Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi.

Instituce je držitelem živnostenského oprávnění s předmětem podnikání „poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru“, na jehož základě byla při splnění dalších podmínek v souladu se zákonem č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, oprávněna v době uzavření smluvního vztahu zprostředkovávat nebo poskytovat spotřebitelské úvěry. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnilly, že Instituce v předmětném smluvním vztahu vystupuje v postavení zprostředkovatele při zprostředkování spotřebitelského úvěru, považuje finanční arbitr Instituci za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi.

Finanční arbitr v rámci zkoumání podmínek řízení dále shledal, že Smlouva o zprostředkování úvěru představuje smlouvu, ve které se zprostředkovává možnost uzavřít smlouvu o spotřebitelském úvěru. Smlouva o zprostředkování úvěru byla uzavřena za účinnosti zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), a není ve smyslu ustanovení § 2 tohoto zákona smluvním vztahem vyloučeným z jeho působnosti.

Finanční arbitr konstatuje, že je příslušný k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, neboť se jedná o spor mezi zprostředkovatelem a spotřebitelem při zprostředkování spotřebitelského úvěru podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 a 3 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

4. Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel tvrdí, že dne 27. 11. 2013 uzavřel s Institucí Smlouvu o zprostředkování úvěru a zaplatil Instituci Vratnou kaucí ve výši 17.000 Kč za činnost spojenou se zprostředkováním úvěru.

Navrhovatel dále tvrdí, že ho obchodní zástupce Instituce ujistil, že Instituce vrátí Navrhovateli Vratnou kaucí po řádném splacení šesti splátek nebo při odstoupení od smlouvy v zákonné lhůtě. Navrhovatel se po podrobném prostudování Smlouvy o zprostředkování úvěru obrátil na Sdružení ochrany spotřebitelů, a po konzultaci se rozhodl od Smlouvy o zprostředkování úvěru odstoupit. Navrhovatel doporučeně zaslal Instituci odstoupení od smlouvy, které bylo Instituci doručeno dne 6. 12. 2013, a zároveň požádal o vrácení Vratné kauce.

Navrhovatel tvrdí, že poté se již na telefonní linku Instituce nedovolal a na Navrhovatelovy emaily Instituce reagovala pouze automaticky generovanými odpověďmi.

5. Důkazní prostředky označené a předložené Institucí a tvrzení Instituce

Instituce se k návrhu Navrhovatele nevyjádřila ani nepředložila žádné důkazní prostředky.

6. Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu, vzhledem k tomu, že se Instituce nevyjádřila, nebylo možné smírného řešení sporu v řízení před finančním arbitrem dosáhnout.

7. Dokazování a právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné důkazy. Finanční arbitr všechny navržené a jím shromážděné důkazy provedl, když hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, uvážil o nich a vyvodil z nich skutkové závěry, které právně posoudil, jak následuje.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je nárok na vrácení Vratné kauce jako plnění z právního titulu, který odpadl.

Při svém rozhodování finanční arbitr vychází ze skutkového stavu tak, jak byl v řízení před finančním arbitrem zjištěn bez součinnosti Instituce.

Finanční arbitr má za prokázané, že dne 27. 11. 2013 uzavřeli Navrhovatel a Instituce Smlouvu o zprostředkování úvěru, kdy za Instituci jednal finanční konzultant č. č. 021.

Z dokladu o zaplacení, na kterém je jako příjemce označena Instituce a který je vystaven na jméno Navrhovatele dne 27. 11. 2013 v Brně, a na kterém je uvedeno registrační číslo finančního konzultanta 021 a obchodní název Instituce, jakož i z čísla smlouvy 1879, vzal finanční arbitr dále za prokázané, že Navrhovatel zaplatil Instituci z titulu Smlouvy o zprostředkování částku ve výši 17.000,- Kč.

Finanční arbitr bere rovněž za prokázané, a to z přípisu Navrhovatele ze dne 2. 12. 2013 označeného jako Odstoupení od smlouvy adresovaného do sídla Instituce zapsaného v obchodním rejstříku, s podacím lístkem ze dne 2. 12. 2013 a dodejkou s datem dodání 6. 12. 2013, že Navrhovatel dne 2. 12. 2013 odeslal Instituci písemné odstoupení od Smlouvy o zprostředkování úvěru, kde uplatnil nárok na vrácení Vratné kauce.

Finanční arbitr písemnost ze dne 2. 12. 2013 považuje za splnění podmínky řízení před finančním arbitrem, a to předložení dokladu o neúspěšné výzvě instituce k nápravě ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi.

Finanční arbitr rovněž ze shromážděných podkladů bere za prokázané, že Navrhovatel na základě Smlouvy o zprostředkování úvěru neuzavřel smlouvu o úvěru.

Smlouva o zprostředkování úvěru byla uzavřena před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „nový občanský zákoník“). Podle § 3028 odst. 1 nového občanského zákoníku se tímto zákonem „řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti“ přičemž podle odstavce 3 se právní poměry, na které se nevztahuje odstavec druhý (práva osobní, rodinná a věcná) a „vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“ řídí dosavadními právními předpisy. Důvodová zpráva

k tomuto ustanovení současně dodává, že se jedná o ustanovení kogentní povahy přejímající myšlenku § 763 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, které vyjadřuje zásadu, že zákony nepůsobí nazpět. Právní poměry založené smlouvami se mají podle třetího odstavce § 3028 nového občanského zákoníku spravovat dosavadními právními předpisy až do svého zániku, a to především s ohledem na zásadu právní jistoty smluvních stran, které smlouvu uzavřely za určitých podmínek a v určitém právním prostředí a nemohly předpokládat, že dojde ke změně právní úpravy.

Při posuzování platnosti závazkových vztahů ze Smlouvy o zprostředkování úvěru, jejich ustanovení a práv a povinností z nich plynoucích bude finanční arbitr tedy aplikovat právní úpravu účinnou v době před novým občanským zákoníkem, tedy příslušná ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném ode dne uzavření příslušné smlouvy o zprostředkování spotřebitelského úvěru do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“).

Na Smlouvu o zprostředkování úvěru je v tomto případě nutno nahlížet zároveň jako na smlouvu spotřebitelskou, jelikož naplňuje znaky spotřebitelské smlouvy uvedené v ustanovení § 52 občanského zákoníku, kdy na jedné straně stojí Instituce jako osoba, která při uzavírání a plnění Smlouvy o zprostředkování úvěru jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, a na straně druhé Navrhovatel jako spotřebitel, tedy fyzická osoba, která při uzavírání a plnění Smlouvy o zprostředkování úvěru nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání.

a. Obsah Smlouvy o zprostředkování úvěru

Článek I. odst. 1. Smlouvy o zprostředkování úvěru stanoví, že „[k]lient hodlá uzavřít s věřitelem smlouvu o půjčce či o úvěru nebo o jiném finančním produktu ve výši 250.000,- Kč, na dobu 72 měsíců, měsíční splátka 5.611 Kč, s úrokovou sazbou ve výši RPSN 6% až 35%“.

Podle čl. II. odst. 1. Smlouvy o zprostředkování úvěru „[p]ředmětem této Smlouvy je úplatná činnost společnosti, směřující k tomu, aby měl Klient příležitost uzavřít smlouvu o finančním produktu s věřitelem...“.

V čl. II. odst. 2. je pak vyjádřen závazek Navrhovatele k úhradě Vratné kauce, když „[k]lient se zavazuje za činnost uvedenou v bodě I. Smlouvy uhradit společnosti vratnou kauci, jakožto cenu za činnost společnosti. A to ve výši: 17000,- Kč.“.

Na základě čl. III. odst. 2. se součástí Smlouvy o zprostředkování úvěru staly také Všeobecné obchodní podmínky Instituce, a to na základě prohlášení Navrhovatele, že „před podpisem Smlouvy se seznámil se Smluvními podmínkami společnosti, řádně jim porozuměl a souhlasí se všemi jejími ustanoveními bez výtek...“.

Odstavec VI. Všeobecných obchodních podmínek se věnuje ukončení Smlouvy o zprostředkování úvěru, když v bodě 1. je stanoveno, že „Smlouvu lze ukončit písemnou výpovědí doručenou druhé Smluvní straně na adresu uvedenou v záhlaví Smlouvy s výpovědní lhůtou v délce 30 dní, která začíná běžet v den přijetí výpovědi.“ V bodě 2. Tohoto odstavce je dále zakotvena povinnost učinit tuto výpověď písemně.

b. Platnost Smlouvy o zprostředkování úvěru a odstoupení

Smlouva o zprostředkování úvěru byla uzavřena dne 27. 11. 2013, tedy již za účinnosti zákona o spotřebitelském úvěru, a to ve znění zákona č. 43/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 145/2010

Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (dále jen „novela zákona o spotřebitelském zákonu“). Novela zákona o spotřebitelském úvěru nabyla účinnosti 25. 2. 2013.

Zákon o spotřebitelském úvěru byl přijat v souvislosti s plněním povinnosti České republiky, jako členského státu Evropské unie, transponovat do svého právního řádu směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (dále jen „Směrnice 2008/48/ES“).

Znění zákona o spotřebitelském úvěru před jeho novelou neobsahovalo ustanovení upravující náležitosti smlouvy o zprostředkování spotřebitelského úvěru ani právo spotřebitele od takové smlouvy odstoupit. Stejně tak neobsahuje úpravu práva spotřebitele na odstoupení od smlouvy o zprostředkování spotřebitelského úvěru nebo obligatorní náležitosti takové smlouvy Směrnice 2008/48/ES.

Avšak po analýze stávající legislativy (jakož i s přihlédnutím k nízké finanční gramotnosti spotřebitelů), dospěl zákonodárce k závěru, že bylo nezbytné posílit ochranu spotřebitele na finančním trhu, a proto se rozhodl upravit i otázky, kterých se Směrnice 2008/48/ES nedotýká. To vyplývá z důvodové zprávy k novele zákona o spotřebitelském úvěru, která podává důvody, které vedly zákonodárce k přijetí takové právní úpravy, když uvádí, že *„v praxi je bohužel obvyklé, že nepřiliš poctiví zprostředkovatelé vyžádají od svého klienta nejdříve určitý peněžní obnos, který umožní zájemci dostat se ke spotřebitelskému úvěru. Následně se zprostředkovatel spotřebiteli již neozývá a poskytnutí úvěru nesjednává. Spotřebitel se tak ocitá v bludném kruhu, kdy kvůli nedostatku finančních prostředků žádá o spotřebitelský úvěr, nejdříve zaplatí odměnu zprostředkovateli v řádu několika tisíc korun, a následně nemá šanci jakýkoli úvěr získat pro nečinnost zprostředkovatele.“*

Důvodová zpráva pak doplňuje, že cílem novely bylo ve vztahu ke zprostředkovatelům spotřebitelských úvěrů především vyčištění trhu od neférových praktik, stejně jako zvýšení důvěry na trhu, dále pak nutnost přimět zprostředkovatele k oslovení potenciálních věřitelů ve lhůtě 14 dní (v opačném případě přijdou odstoupením spotřebitele od smlouvy o zprostředkování o odměnu), jakož i snaha zamezit činnosti nepřiliš poctivých zprostředkovatelů, kteří tak přijdou o jednoduchý příjem sestávající se z inkasa poplatku za zprostředkování, aniž by se snažili nějakého poskytovatele spotřebitelského úvěru vůbec oslovit.

Novela zákona o spotřebitelském úvěru tedy zavedla nejen právo spotřebitele odstoupit od smlouvy o zprostředkování spotřebitelského úvěru bez jakékoliv sankce (§ 17b), ale i povinnost zprostředkovatele o tomto právu informovat spotřebitele přímo ve smlouvě o zprostředkování (§ 17a). Novinkou byla rovněž obligatorní písemná forma smlouvy, jakož i v případě sjednání nároku zprostředkovatele na odměnu, povinnost uvést odměnu přímo ve smlouvě.

Důvodová zpráva k novele závěrem podtrhla, že nelze opomenout, že smlouva o zprostředkování úvěru není *„zvláštní smluvní typ, ale obdobně jako v případě samotné smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, se jedná o režim, který dopadá na vztah mezi spotřebitelem a zprostředkovatelem, ať už je založen smlouvou příkazní, mandátní, smlouvou o zprostředkování apod. či jakoukoliv nepojmenovanou smlouvou.“*

Podle ustanovení § 3 písm. c) zákona o spotřebitelském úvěru se zprostředkovatelem rozumí *„osoba, která není věřitelem a která v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání za odměnu nabízí spotřebiteli možnost uzavřít smlouvu, ve*

kteře se sjednává spotřebitelský úvěř, s věřitelem nebo mu pomáhá tuto smlouvu uzavřít nebo ji jménem věřitele uzavírá“. Zprostředkovatelem je tedy osoba, která není věřitelem a současně splňuje obě zákonem stanovené podmínky, tj. nabízí, popř. pomáhá spotřebiteli uzavřít smlouvu o spotřebitelském úvěřu a za tuto činnost inkasuje od spotřebitele odměnu.

Finanční arbitr zkoumal materiální obsah smluvního vztahu mezi Navrhovatelem a Institucí, tj. práva a povinnosti vyplývající ze Smlouvy o zprostředkování úvěřu. S ohledem na povinnost Instituce zprostředkovat Navrhovateli příležitost uzavřít smlouvu o spotřebitelském úvěřu a povinnost Navrhovatele zaplatit Instituci za takovou činnost Vratnou kaucí, je finanční arbitr toho názoru, že činnost Instituce nejen naplňuje definici zprostředkovatele spotřebitelského úvěřu, ale současně je splněna i druhá podmínka a to úplata za takovou činnost, k jejíž úhradě se zavázal Navrhovatel.

Obstát v tomto případě nemůže ani ujednání čl. I. odst. 5 Všeobecných obchodních podmínek, ve kterém Navrhovatel a Instituce prohlásili, že se *„v žádném případě nejedná o smlouvu o poskytnutí nebo o zprostředkování úvěřu avšak se jedná o smlouvu příkazní dle ust. §724a násl. Občanského zákoníku“*, neboť Smlouva o zprostředkování úvěřu, resp. z ní vyplývající práva a povinnosti odpovídají pojmovým znakům smlouvě o zprostředkování úvěřu.

Je proto na místě aplikovat na zkoumaný smluvní vztah zákon o spotřebitelském úvěřu, ačkoliv Smlouvu o zprostředkování smluvní strany uzavřely s odkazem na § 724 a násl. občanského zákoníku (tj. smlouvu příkazní).

Ustanovení § 17a odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěřu stanoví, že *„[s]mlouva, ve které se sjednává zprostředkování spotřebitelského úvěřu, musí být mezi zprostředkovatelem a spotřebitelem uzavřena písemně a musí obsahovat informaci o právu spotřebitele na odstoupení od této smlouvy podle § 17b. Má-li odměnu zprostředkovatele platit spotřebitel, musí být odměna v této smlouvě dohodnuta.“*

Obligatořními náležitostmi smlouvy o zprostředkování spotřebitelského úvěřu jsou tedy její písemnost a uvedení informace o právu na odstoupení. V případě že je sjednána odměna ze zprostředkování, kterou hradí zájemce o úvěřu, pak i její uvedení ve smlouvě o zprostředkování. Následek nesplnění těchto podmínek upravuje § 17a odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěřu, který stanoví, že *„[p]okud smlouva, ve které se sjednává zprostředkování spotřebitelského úvěřu, nebyla uzavřena v souladu s odstavcem 1, je neplatná.“*

Ustanovení § 17b odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěřu tedy stanoví, že *„[s]potřebitel může od smlouvy, ve které se sjednává zprostředkování spotřebitelského úvěřu, odstoupit bez uvedení důvodů a bez jakékoli sankce ve lhůtě 14 dnů ode dne uzavřeni této smlouvy, pokud do té doby nedošlo na jejím základě k uzavřeni smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěř“.* Odstavec 2 pak doplňuje, že *„[o]d smlouvy, ve které se sjednává zprostředkování spotřebitelského úvěřu, lze odstoupit podle odstavce 1 písemně, a to v souladu s informací uvedenou v této smlouvě o právu na odstoupení. Lhůta pro odstoupení je považována za zachovanou, je-li odstoupení odesláno zprostředkovateli nejpozději v poslední den lhůty“.*

Finanční arbitr podrobně zkoumal smluvní dokumentaci a dospěl k závěřu, že ani Smlouva o zprostředkování úvěřu, ani Všeobecné obchodní podmínky neobsahují informaci o právu Navrhovatele od Smlouvy o zprostředkování úvěřu odstoupit do 14 dnů ode dne jejího uzavřeni.

Finančnímu arbitrovi proto nezbyvá než uzavřít, že Smlouva o zprostředkování úvěřu neobsahuje zákonem stanovené obligatořní náležitosti smlouvy o zprostředkování

spotřebitelského úvěru, a proto nemohla být platně uzavřena a je podle § 17a odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru neplatná *ex tunc*.

Pro objektivní rozhodnutí tohoto sporu pak již není nezbytné dále zkoumat, zda Navrhovatel platně odstoupil od Smlouvy o zprostředkování úvěru, neboť smluvní vztah je neplatný od počátku.

9. K výrokům nálezu

Finanční arbitr shledal, že Smlouva o zprostředkování úvěru nebyla platně uzavřena. Plnění z neplatného úkonu je ve smyslu § 451 odst. 2 občanského zákoníku bezdůvodným obohacením. Podle ustanovení § 457 pak platí, že „*[j]e-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal.*“

Navrhovatel tedy zaplatil Vratnou kauci na základě neplatného právního úkonu a Instituce se tak ve smyslu ustanovení § 451 odst. 2 občanského zákoníku na úkon Navrhovatele bezdůvodně obohatila. Instituce je proto povinna na základě ustanovení § 457 občanského zákoníku vrátit Navrhovateli vše, co podle neplatné Smlouvy o zprostředkování úvěru dostala, tj. částku ve výši 17.000,- Kč, a to ve lhůtě určené za tímto účelem Instituci ve výroku I. tohoto nálezu.

Jelikož finanční arbitr v nálezu částečně vyhověl Navrhovateli, ukládá zároveň Instituci ve výroku II. tohoto nálezu v souladu s ustanovením § 17a zákona o finančním arbitrovi sankci. Toto ustanovení pak zároveň stanoví výši ukládané sankce, která činí 10 % z částky, kterou je Instituce podle nálezu povinna zaplatit Navrhovateli, přičemž pokud je takto vypočtená sankce nižší než 15.000,- Kč, je finanční arbitr povinen uložit sankci právě ve výši 15.000,- Kč. Finanční arbitr proto v řízení uložil sankci na této spodní hranici. Sankce je příjmem státního rozpočtu a Instituce je povinna ji zaplatit ve lhůtě a způsobem uvedeným ve výroku tohoto nálezu.

Finanční arbitr na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

P o u č e n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezu podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníku řízení písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námitky mají odkladný účinek.

Tento nálezn je podle § 17 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi v případě, že Instituce dobrovolně nesplní povinnost tímto nálezem uloženou, soudně vykonatelný podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jakmile uplyne lhůta k plnění v tomto nálezu Instituci uložená.

V Praze dne 27. 6. 2014

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr